



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XXIV. Dicta quibusdam exemplis co[n]firmantur

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

CAPVT XXIV.

Dicta quibusdam exemplis confirmantur.

*Pet. Cluniac.
l. 2. mirac. c.
29. & Breden-
bach l. 2. coll.
sacrar. c. 33.*

REFERT Petrus Cluniacensis, in Carthusianorum Ordine quendam fuisse Religiosum sanctæ & probatæ vitæ, quem Dominus noster in tanta castitate, puritate & integritate conseruauit, vt nec in somnis quidem illusionem aliquam pateretur. Iam morti vicinus, præsentibus Religiosis, & Priore, iussus ab eodem dicere, in quo putabar se magis Deo placuisse in hac vita; respondit: Difficilem rem, Pater, quæris, & quam nullo modo dicerem, nisi me obedientia cogeret. A pueritia multum à Diabolo affligebar, & infestabar, sed secundum dolorum & tribulationum multitudinem, quas cor ferebat, etiam anima multis consolationibus recreabatur, quas Christus, ipsiusque sanctissima mater mihi mittebant.

Psal. 93. 19.

S. Virgo iubet humilitatem in victu, vestitu, & officiu.

Quodam ergo die, dum magna Diaboli tentatione afflictus & fatigatus essem, apparuit maxima Reginarum cuius præsentia omnes Diaboli fugati, & tentationes repressæ, & postquam me esset consolata, & monuisset perseuerare, & in perfectione progredi; mihi dixit: vt commodius hoc facias, speciatim ex Filij mei thesauris tria media vel humilitatis exercitia depromere volo, quibus si te exercearis, Deo multum placebis, & hostes superabis. Suntque hæc, vt te in his tribus humilies, in victu, in vestitu, & officijs, quæ facis. In victu petes & procurabis tibi vilissimos cibos, in vestitu vilissimam vestem, & in officijs abiectissimum & humillimum, magno honori & lucro ducens esse occupatum abiectissimis, & maxime contemptis, quæque alij dedignantur & fugiunt. Hæcque dicens disparuit, egoq; cordi meo impressi sacratissima Virginis verborum virtutem & energiam, vt post facerem, quod ipsa

iusserat, & hic anima mea magnum profectum inuenit.

Narrat Cassianus de Abbate Paphnutio, qui cuiusdam monasterij monachus & Abbas in Ægypto, & ob venerabilis canos, & mirabilem vitam magni habitus, & à monachis honoratus, vt Pater & Magister, idque ægre ferens tanto se honore affici, & desiderans se videre humiliatum & posthabitu; nocte quadam secreto monasterium suum exiit, & habitum induens sæcularem ad sancti Pachomij monasterium profectus est, quod tamen procul ab ipsius monasterio distitum erat, & tunc temporis in rigore & sanctitatis feruore multum florebat, vt ibi ignotus & nouitius haberetur, & sperneretur, multosque dies ad portam stetit, humiliter habitum petens, prosternens & procumbens ad pedes omnium monachorum. Vbi vere contemptus fuit, & exprobratum, quod iam mundo satiatus in senectute Deo seruire volebat, & quod potius necessitate coactus veniret, vt ei victus suppeditaretur & seruiretur, quam vt seruiret ipse. Tandem admissus fuit, & cura horum monasterij illi iniuncta, Superiore alio confuturo, cui in omnibus obediret. Quod officium exactissime & magna humilitate obiuit, & studebat facere, quod abij recusabant, quodque molestissimum in monasterio erat. Neque contentus hoc de die facere, noctu secreto surgebat, & in ordinem redigebat, quæcunque poterat, domus negotia, idque tam occulte, vt à nullo posset videri, omnibus mane mirantibus, quod nescirent, quis hoc faceret. Hoc modo tres exegit annos, bona hac occasione laborandi, & contemptui habendi, valde contentus, hoc enim illud erat, quod tam deliderauerat.

Verum quia ipsius monachi multum talis patris absentiam dolebant, aliquot eorum in varias partes profecti sunt, vt quærerent, & iam post triennium desperantes se illum posse inuenire; vna monachorum Paphnutij transiens monasterium

sterium Pachomij, nec cogitans quidem se illum posse inuenire, illum agnouit, dum Sanctus finum horto inueheret. Ipsi ad genua procidit: qui videbant, morabantur, & plus dum audirent, quis esset, quemque antea fama nouerant, & veniam ab eo petebant. Sanctus casum suum deplorabat, eo quod Diaboli inuidia detectus esset, & thesaurum, quem ibi habebat, perdidisset. Reduxerunt, quamuis inuitum, ad monasterium, & magno cum gaudio receperunt, & post summa cum diligentia custodierunt.

Quod tamen (ob magnum, quod habebat, contemptus sui desiderium, & non uolci, & ob humilis illius uitæ gustum & delectationem, quam in altero illo monasterio egerat) illum cohibere non potuit, quominus alia nocte monasterium exiret, ante cum nauata quodam pactus, ut naue in Palaestinam ueheretur, quæ multum inde distabat: quod & factum, appellens ad Cassiani monasterium.

Dominus tamen noster, cui curæ est humiles exaltare, statuit, ut à quibusdam monachis suis, qui eo uisitatam loca sancta uenerant, detegeretur, & sanctus senex ob hæc pluris æstimaretur.

In Patrum uitis narratur de quodam monacho, qui longo tempore solitarius in eremo uixerat, magnæ poenitentia & orationi intentus fuerat, cuius mentem cogitatio subiit, quod iam perfectus esset, & se orationi dedit, & Deum rogauit: Domine ostende, quid mihi ad perfectionem desit. Et uolens Deus eius cogitationes humiliare, audiuit uocem sibi dicentem: Ad talem uade, & fac, quod ille tibi dixerit: hic subulcus erat.

Eodem tempore huc reuelatum fuit, solitariu hunc illi locutum venire, & iussus fuit illi dicere, ut flagellum sumeret, & porcos pasceret. Senex Anachoreta iam præsens, subulco salutato, dixit: Deo seruire uehementer opto, dic

mihi, quid ad hoc mihi facto opus? Dicit alter: Faciesne, quod dicam? respondit senex: Faciam. Tunc subulcus: Sume hoc flagellum, & uade porcos pastum. Obedit senex: nam Deo seruire, & quod ei ad perfectionem deerat, adipisci optabat. Ibatque bonus senex cum flagello, pascebatque porcos, & qui eum norant, qui frequentes erant, eo quod sanctitatis eius fama regionem illam peruagata esset, dicebant: Vidistin' senem illum, de quo tam magna audiimus, stultus factus est, & pascit porcos, frequentia ieiunia & abstinentiæ cerebrum eius debilitarunt, & cum ad insaniam redegerunt. Bonus tamen senex omnia hæc audiens, summa patientia & humilitate illa ferebat, & aliquot dies in hoc opere persistebat. Videnſque Deus eius humilitatem, quodque has contumelias & iniurias æquo ferret animo, iussit ut in locum suum rediret.

In Prato spirituali dicitur de quodam *Pratum spirituale.* sancto Episcopo, quod relicto episcopatu & dignitate uenerit in sanctam ciuitatem Hierusalem, ut ibi uilipenderetur, nemini enim ibi notus erat, & uili veste induens, operam suam ut operarius operibus publicis addixit, & labore suo uicitauit. Erat ibi Comes quidam Ephremius nomine uir pius & prudens, cui operum publicorum urbis cura concredita erat, qui sæpius sanctum Episcopum humi dormientem uidebat, simulque igneam columnam ab ipso orientem, & ad cælum usque pertingentem. Quod mirabatur, quod hominem cerneret pauperem, & adificiorum puluere & terra sordidum, coma promissa & barba, qui que tam uili & abiecto operi se addixerat. Quodam tempore se non cohibere ualens, ad se illum uocat, & quaerit, quis sit? Sanctus respondet, se uinum ex ciuitatis pauperibus esse, & se hoc labore uiuere, quod aliud ei non esset medium, quo se aleret. Hæc responsio Comiti minime satisfecit, quod Deus hac ratione seruum suum honorare uellet, humilitatem eius manifeste-

nifestans. Hincque bis, ter, sapiusque eum interrogauit, quis esset, tanta instantia, vt illum aperire egeret, quis esset, quod tandem duabus conditionibus dixit se facturum: quatum prior erat, ne, quamdiu viueret, alicui aperiret, quid dicturus erat: posterior, ne nomen suum dicere egeretur. Quibus concessis, dicebat se Episcopum esse, & vt honorem & existimationem fugeret, eo venisse.

Climach. c. 1. Iohannes Climachus narrat de quodam viro graui Alexandrino, qui petebat in quoddam monasterium admitti. Videbatur Abbati ex aspectu & alijs signis homo durus, arrogans, & sæculi vanitate turgidus, ideoque illum secunda humilitatis via ducere volebat, ideoque illi dixit: Si vere decreueris tollere & ferre Christi iugum, tibi, vt obedientiæ laboribus exercearis, permittendum est. Respondit ille: Vt ferrum in fabri manu est, vt ex eo faciat, quod vult, sic & ego, Pater, me submitto omnibus, quæ imperabis. Volo ergo (ait ille) vt ad portam monasterij stes, & ad genua procumbas omnium, qui intrans & exeunt. & dicas, vt Deum pro te rogent, quod magnus peccator sis. Ille mandato huic plene obediuit.

Oblatio ad humilitatem.

Et postquam septem annos continuos hoc in exercitio transegisset, eoque magnam sibi humilitatem acquisiuisset, voluit Abbas illum in monasterium admittere in aliorum consortium, & sacris Ordinibus initiari, quod hunc honorem optime meritis esset. Sed ipse multis vsus intercessoribus, & inter alios iancto Iohanne Climacho, à Superiore obtinuit, vt eodem loco & exercitio relinqueretur, in quo hætenus fuerat, donec curriculum suum absolueret, quasi prælagiens vel conijciens finem suum iam instare.

Ita factum fuit; nam post decem dies Dominus illum ad se vocauit, quem monasterij ianitor post septem dies sequutus est, cui in vita sua promiserat, quod si contingeret illum partem aliquam eum

Deo habere, peteret, vt sibi socius esset, quod & euenit. Dicit præterea idem Sanctus, quod dum hic viueret, & se hoc humilitatis exercitio exercebat, se illum interrogasse, quo se occuparet, & quid tunc temporis cogitaret? illumque respondisse: Quod sibi exercitium fuisset, se indignum monasterij consortio, & Patrum adpectu putare, vel vt oculos attolleret, vt eos adspiceret.

Dicitur in vitis Patrum, Abbatem Iohannem retulisse, Philosophum quendam discipulum habuisse, qui aliquid commisit, quare ei dixit Philosophus: Non tibi ignoscam, nisi aliorum tres annos toleres. Fecit, quod iusserat, & venit, vt si ignosceret, sed iterum dixit Philosophus: Non ignoscam, nisi præmia des tribus annis, qui te iniuria afficiant. Quod & fecit, & tunc illi ignouit, & dixit illi: Iam tibi Athenas ire licet, & sapientiam discere. Iuit ille Athenas, & Philosophus alius iniurias dicebat illi, qui veniebant, vt illum audirent, vt experiretur, num patientes essent. Cum quæ illi iniuria fieret, & ille rideret, dicebat illi: Quare rides tu, dum ego te iniuria afficio? Respondit: Tres annos dona dedi, vt mihi iniuriam facerent, & eo inuento, qui mihi gratis iniuriam facit, nonne vis ridere? Tunc ait Philosophus: Ingrede, tu aptus ad sapientiam discedentis. Vnde concludebat Abbas Iohannes, patientiam portam esse ad sapientiam.

P. Perrus Massæus in vita Patris nostri beati Ignacij refert, quod quodam tempore Venetijs Patrum peregrinans, cum Patre Iacobo Laines, lacerna admodum detrita laceraque indutus: puerius quidam puer ad eos repente aduolans, cepitq; cachinnos tollere, eiq; licentius illudere. Ignacius placido vultu subleuit, comes ad eum conuersus petebat, cui gradum non acceleraret, & pueri se petulantia non subtraheret? respondit Patrum: Car puerum hunc hac tanta oblectatione fraudem, quæ illi oblata est: tumque

diu substitit, donec puer eum videndo & ridendo saturasset animum, plus ex hoc sui contemptu hauriens voluptatis, quã mundani ex vulgi plausu vasta que acclamatione percipiunt.

De P. Francisco de Borsia in eius vita refertur, quod quodam tempore iter faciens cum patre Bustamante, qui ipsi socius erat, venerit in quandam domum in qua cubiculum non erat, vt dormirent, nisi locus angustus, & aliquot straminis fascies: decumbunt patres, & P. Bustamante ob senectutem & asthma, quo laborabat, totam noctem tussiebat & spuebat, & putans se versus parietem spueret, in P. Franciscum & saepe eius faciem spuebat Pater nec verbum quidẽ dicebat, nec se loco mouebat, nec affligebat ob eam causam. Mane videns Pater Bustamante, quod contigerat, valde erubescerebat. P. vero Franciscus seruans eundem vultum & hilaritatem, vt illum consolaretur, aiebat: Non turbare ideo Pater, certum enim tibi sit, in toto loco nihil fuisse dignius, vt conspiceretur, quam ego.

CAPVT XXV.

De humilitatis exercitio, quod in Religione habemus.

S. Basilius praeferebat & anteponens vitam monasticam solitariae, inter opinionis suae rationes haec vna est, quod, praeterquam quod solitaria periculis sit obnoxia, non sit tam apta & sufficiens ad virtutes necessarias acquirendas, vt monastica, eo quod vsu & earum exercitio careat. Qua enim ratione se in humilitate exercebit, qui non habet coram quo se humiliet. Quo modo charitatem & misericordiam usurpabit, cui cum altero non est commercium & communicatio? qui patientiam exercitabit, qui resistentem ei, quod petit, non habet? Religiosus vero qui in commune viuit, multas habet comoditates omnes has necessarias vir-

Rodriguez exercit. pars 2.

tutes parandi, quod occasionem habeat in omnibus his se exercendi. In humilitate, quia habet, cui se humiliet & subiciat: in charitate, habet enim cum quo illam exerceat: in patientia, nam qui totum cum hominibus tractat, nuquam desunt ad eam occasiones: eodemque modo liceat per omnes virtutes discurrere. Multum omnes Religiosi Deo obligati sumus, ob magnam gratiam, qua exhibuit nos ducendo ad religionem, in qua tanta est dispositio & media & virtutes assequenda; & profecto est virtutum schola. Nos tamen praeter aliis illis specialiter obligamur, praeter enim media communia, nobis alia particularia largitus est, & praesertim ad humilitatem parandam, hocque ex regula & constitutione. Sic vt si regulas bene seruauerimus, valde humiles erimus, in illis enim sufficiens ad hoc habemus exercitium. Talis est regula illa & constitutio, quae praecipua & maximi ponderis est in Societate, quae iubet, vt omnes errores & defectus, & res quaecunque, quae notatae, & obseruatae fuerunt superioribus per quemuis, qui extra confessionem eas acceperit, manifestentur. Vt & illa, quae iubet, vt totam conscientiam nostram superiori aperiamus, non celando tentationes, passionem & malas inclinationes, & omnes defectus & miserias: & quamuis verum sit id ob alium finem ordinari, vt suo loco dicemus; tamen non est dubitandum, quin magnum sit humilitatis exercitium. Notandum, quod dicatur ad maiorem obiectionem & propriam humilitatem, hoc enim est, quod dicimus. Si veram humilitatem assequi vis, gaudebis omnes defectus tuos maioribus manifestari. Ideoque bonus & humilis religiosus ipse defectus suos superiori declarat, & petit pro illis poenitentiam, & studet primus esse, a quo superior eorum notitiam habeat. Et non solum hoc sed multo maius humilitatis exercitium in Societate habemus, publice enim & coram omnibus errores tuos indicas, vt te contemnant & vilipendant: quod exercitii huius humilitatis finis est, & non vt te

Societatis homines praesertim ad gratias agendas ob vocationem obligati.

3. p. tract. 7. Reg. 9. summarii c. 4. Exa § 3.

3. p. constit. 6. 1. § 12. & reg. 40. & 41. summarii.

